

Welkom in de Hyunam-dong boekwinkel

Hwang Bo-reum

Welkom in de
Hyunam-dong
boekwinkel

ROMAN

Vertaald door Ton Heuvelmans

MEULENHOFF

ISBN 978-90-896-8334-2

ISBN 978-94-023-2569-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: 머서 오세요, 휴남동 서점입니다

(*Eoseo oseyo, hyunamdong seojeom-ibnida*)

Omslagbeeld: 반지수

Omslagontwerp: Bloomsbury Publishing, bewerkt door

Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: Jimin Seong/Clayhouse

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2022 by 황보름 (Hwang Bo-reum). Uitgegeven in overeenstemming met Clayhouse Inc. via BC Agency, Seoul

© 2025 Nederlandse vertaling Ton Heuvelmans en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoud

Wat is een goede boekhandel?	7
Het is prima om te stoppen met huilen	10
Wat is de koffie van de dag?	17
Verhalen van mensen die wegliepen	24
Kunt u me alstublieft een goed boek aanraden?	28
Tijd voor stilte, tijd voor gesprekken	35
Boekbesprekingen gepresenteerd door de boekhandelaar	42
Koffie en Geiten	51
Knopen zonder gaten	58
De vaste klanten	72
Gratis haakwerk	79
Zo nu en dan een goed mens	91
Alle boeken zijn gelijk	96
Harmonie en dissonantie	103
In hoeverre lijkt u op wat u schrijft?	115
Een slechte zin verzwakt een goede stem	121
Een ontspannen zondagavond	130
Je ziet er afschuwelijk uit. Wat is er aan de hand?	136
Hoe wij werk beschouwen	144
Zijn plaats vinden	157
Ik wilde nee zeggen	167
Het gevoel geaccepteerd te zijn	172
De gave om je woede in te dammen	176
De schrijfseminars beginnen	183
Ik zal je toejuichen	191
De leesclub voor moeders	205

Kan ik leven van een boekhandel?	210
Barista 'IN' op maandag	219
Ik wil er wel even naar kijken	222
Met eerlijkheid en oprechtheid	231
Concentreer je op de koffie als je koffiezet.	240
Wie was de man die op zoek was naar Yeongju?	245
Het verleden loslaten	252
Alsof alles goed was	264
Laten we elkaar aardig vinden	270
Een leven lang omgeven door Goede Mensen	278
Een test van gevoelens	287
De plaats waar ik een beter mens word	296
Tot ziens in Berlijn	301
Hoe kan een boekhandel blijven bestaan?	309
 Nawoord van de auteur	 315
 Over de auteur	 318

Wat is een goede boekhandel?

Er hing een man rond bij de boekhandel. Hij boog wat voorover, hield zijn handen boven zijn ogen en tuurde door het raam naar binnen. Hij had zich vergist in de openingstijden en was nu te vroeg. Toen Yeongju de boekhandel naderde, herkende ze de man van achteren. Hij was een vaste klant die twee of drie avonden per week langskwam, altijd gekleed in kostuum.

‘Hallo.’

De man schrok en draaide zijn hoofd schielijk om. Toen hij Yeongju zag, liet hij snel zijn handen zakken, ging recht op staan en grijsde schaapachtig.

‘Ik kom meestal ’s avonds. Dit is de eerste keer dat ik op dit tijdstip langskom,’ zei hij.

Yeongju glimlachte naar hem.

‘Nou, niet om het een of ander, maar ik benijd u dat uw werkdag pas rond lunchtijd begint,’ grapte hij.

Ze zei lachend: ‘Ja, dat hoor ik vaker.’

Toen ze de code intikte en de piepjes weerklonken, keek de man een andere kant op en draaide zich pas weer om toen de deur openklikte. Zijn gezicht ontspande toen hij door de kier van de deur het winkelinterieur zag.

Ze duwde de deur wijd open en draaide zich weer om.

‘Het ruikt een beetje naar nachtlucht en boeken. Als u dat niet erg vindt bent u van harte welkom.’

De man deed een stap terug en wapperde met zijn handen. ‘Nee, hoor. Dat vind ik prima. Ik wil u niet tot last zijn,

vooral omdat u nog niet open bent. Ik kom wel een keertje terug. Jeetje, wat is het heet vandaag, hè?’

Ze glimlachte om zijn attente reactie en drong niet verder aan. ‘Het is pas juni en nu al bloedheet,’ zei ze, terwijl het zonlicht op haar arm prikte.

Yeongju bleef bij de deur en keek hem na, waarna ze haar boekhandel betrad. Op het moment dat ze binnenkwam, ontspande ze zich, alsof haar lichaam en zintuigen zich koesterden in de troostrijke omgeving van haar werkplek. In het verleden leefde ze op mantra’s als ‘passie’ en ‘wilskracht’, alsof door die woorden erin te stampen ze betekenis in haar leven zouden blazen. Maar op een dag besepte ze dat het voelde alsof ze zichzelf in een hoek aan het drukken was, en ze besloot haar leven nooit meer te laten leiden door die woorden. In plaats daarvan leerde ze te luisteren naar haar lichaam, naar haar gevoelens en gelukkig te zijn op bepaalde plaatsen. Ze stelde zichzelf deze vragen: voel ik me op deze plek positief? Kan ik hier echt en onvoorwaardelijk mezelf zijn? Kan ik hier mezelf zijn en naar hartenlust genieten? Voor Yeongju was de boekhandel alles wat ze zich kon wensen.

Het was inderdaad een drukkend hete dag, maar voordat ze de airco kon inschakelen, moest ze de bedompte lucht van gisteren vervangen door de frisse lucht van nu. *Wanneer zal ik ooit ontsnappen aan het verleden, of zal dat een zinloze poging blijken?* Een ijzersterke gewoonte, de negativiteit stak haar lelijke kop op om Yeongju uit balans te brengen, maar ze verdrong die aanval met aangename gedachten.

Warme, vochtige lucht stroomde naar binnen toen ze de ramen een voor een opende. Ze wuifde zichzelf koelte toe met een hand en liet haar blik door de boekhandel dwalen. Allerlei vragen kwamen bij haar op. Als dit haar eerste bezoek was, zou ze dan vertrouwen stellen in de tips van

het personeel? Hoe kan een boekhandel het vertrouwen van klanten winnen? Wat is een goede boekhandel?

Ze stelde zich voor dat ze hier voor het eerst binnenkwam. Ik zou achteroverslaan door die wand daar, dacht ze. Die wand met romans van plint tot plafond. Nee, wacht, niet alle boekenliefhebbers zijn dol op fictie. Dat had ze pas ontdekt nadat ze de Hyunam-dong boekwinkel had geopend. Wie niet van fictie hield zou er waarschijnlijk met een wijde boog omheen lopen, mijmerde ze.

De romanmuur in de boekhandel was haar manier om eindelijk haar kinderdroom te kunnen verwezenlijken. Op de basisschool smeekte Yeongju haar vader om de vier muren van haar kamer vol te zetten met kinderboeken. Telkens sprak haar vader haar vermanend toe, dat het niet goed was als ze zo inhalig deed, zelfs als het om boeken ging. Ze wist dat hij niet boos was en alleen maar probeerde haar gewoonte te doorbreken om in een woedeaanval uit te barsten als ze haar zin niet kreeg. Maar ze kreeg nog steeds huilbuien om zijn strenge houding en als ze even later moe was van het huilen, kroop ze op zijn schoot en viel in zijn armen in slaap.

Yeongju zette zich af tegen de boekenkast waar ze bij had gestaan, liep naar de ramen en begon die een voor een te sluiten, zoals gewoonlijk te beginnen bij het meest rechtse. Nadat ze het laatste raam had dichtgedaan, schakelde ze de airco in en zette haar lievelingsplaat op, *Hopes and Fears* van Keane. Het album was uitgekomen in 2004, maar ze had de Britse band pas vorig jaar ontdekt. Het was liefde op het eerste gehoor. Sindsdien zette ze hem vrijwel elke dag op. De lome, dromerige stem vulde de ruimte aan het begin van telkens weer een nieuwe dag in de Hyunam-dong boekwinkel.

Het is prima om te stoppen met huilen

Yeongju nam plaats achter haar bureau naast de toonbank en checkte haar inbox op nieuwe onlinebestellingen. Het volgende wat ze deed was het to-dolijstje nalopen dat ze de vorige avond had opgesteld. Het was een gewoonte van de middelbare school die ze in haar volwassen leven had voortgezet: de klusjes noteren die ze de volgende dag moest doen, te beginnen met het allerbelangrijkste. Jaren later hield ze zich nog steeds aan die gewoonte, hoewel met een ander doel. Haar jongere ik wilde haar leven met ijzeren vuist bestieren; nu nam Yeongju genoegen met de lijstjes. Het doorlezen van de klusjes die ze moest doen schonk haar het vertrouwen dat het weer een welbestede dag zou worden.

De eerste paar maanden na het openen van de boekhandel was ze de lijstjes en de lange gewoonte ervan helemaal vergeten. Elke dag ging voorbij in een wazige brij van nutteloze worstelingen, alsof de tijd met een klap stil was blijven staan. Voordat ze de boekhandel begon, was het zelfs nog erger geweest, alsof haar hele ziel langzaam uit haar wegsijpelde. Of misschien was het nauwkeuriger om te stellen dat ze zichzelf niet helemaal was.

Ze had maar één gedachte in haar hoofd.

Ik moet een boekhandel beginnen.

Ze klampte zich vast aan die gedachte en dwong zichzelf al het andere te vergeten. Gelukkig was ze zo'n type dat zich overeind wist te houden als ze iets had waarop ze zich kon concentreren. Het was het anker dat ze nodig had. Ze stortte

zich vol overgave in het avontuur. Ze zocht een locatie uit, vond een geschikt pand; hield zich bezig met de inrichting en aankleding en kocht voorraad in. Tussendoor volgde ze een opleiding tot barista.

En zo ontstond de Hyunam-dong boekwinkel, in de wijk met dezelfde naam.

In het begin liet ze de deur openstaan en deed verder niets. Voorbijgangers wandelden naar binnen, aangetrokken door de schijnbaar vriendelijke sfeer. Maar in werkelijkheid leek de boekhandel meer op een gewond dier, dat zacht lag te hijgen. Het geluid van voetstappen veranderde in dat van geschuifel zo nu en dan. Het kwam door de aanblik van Yeongju die daar met een asgrauw gezicht op een stoel zat, zodat bezoekers zich afvroegen of ze nog wel leefde: het betreden van de boekhandel voelde als het schenden van haar privéruimte. Ze verwelkomde alle bezoekers met een glimlach, maar niemand lachte terug.

De moeder van Mincheol, een mooie vrouw met een opvallend modieus uiterlijk, was een van de weinigen die de oprechtheid van haar glimlach aanvoelde.

‘Wie stapt er nu zo’n winkel binnen? Boeken verkopen is ook een vak. Kijk eens hoe je daar ingezakt op die stoel zit! Dacht je dat het zomaar geld gaat regenen?’

Twee keer per week volgde de moeder van Mincheol cursussen tekenen en Chinees in het nabijgelegen wijkcentrum. Daarna bezocht ze altijd de boekhandel om te zien hoe het met Yeongju was.

‘Hoe voel je je vandaag?’ vroeg de moeder van Mincheol met een bezorgde ondertoon.

‘Prima, net als anders.’ Yeongju lachte zwakjes.

‘*Aigoo*. Iedereen in de buurt was zo blij dat we eindelijk een eigen boekhandel hebben. Maar het enige wat ze zien is een dame die vastgelijmd zit op haar stoel en eruitziet alsof er

een schroefje bij haar los is, alsof ze in het ziekenhuis hoort! Wie durft er dan nog binnen te komen?’ zei de moeder van Mincheol terwijl ze een chique portemonnee tevoorschijn haalde uit haar even chique tas.

‘Eén los schroefje maar? Nou, dat is zo erg nog niet,’ zei Yeongju.

De moeder van Mincheol proestte het uit van het lachen. ‘Een ijskoffie americano graag.’

‘Ik probeer minder volmaakt en meer menselijk te zijn. Ik denk dat dat verkeerd uitpakkt heeft,’ zei Yeongju met een stalen gezicht.

‘Hrmpf. Heb je ook gehoord dat ik een goed gevoel voor humor heb?’

Yeongju perste haar lippen op elkaar en bewoog haar wenkbrauwen op en neer alsof ze wilde zeggen: ‘Trek alsjeblieft je eigen conclusies,’ waarop de oudere dame haar een afkeurende maar geamuseerde blik toewierp. Ze leunde tegen de bar en keek toe terwijl Yeongju haar koffie klaarmaakte.

‘Ik heb ook zo’n periode gehad,’ zei ze zacht, alsof ze tegen zichzelf sprak. ‘Mijn lichaam begaf het gewoon en ik was uitgeput. Na de geboorte van Mincheol brak er een periode aan waarin ik leefde als een patiënt. Nou ja, dat was ik ook. Ik had overal pijn. Maar wat ik niet begreep was waarom mijn geest ook pijn deed. Nu ik erop terugkijk denk ik dat het waarschijnlijk een depressie was.’

‘Uw koffie is klaar.’

Yeongju wilde een dekseltje op de beker zetten, maar de moeder van Mincheol gebaarde haar hand weg. Ze pakte een rietje en ging aan een tafeltje zitten. Yeongju nam tegenover haar plaats.

‘Het ergste was dat ik moest doen alsof er niets aan de hand was, terwijl ik er beroerd aan toe was. Elke avond

hulde ik mezelf in slaap, ik had veel medelijden met mezelf omdat ik niet kon praten over mijn pijn. Ik vraag me af of het allemaal anders zou zijn gelopen als ik net zo was geweest als jij: gewoon hier gaan zitten en al het andere vergeten. Het huilen hield niet op, maar weet je, als je wilt huilen moet je daar gewoon aan toegeven. Als je je tranen inhoudt, heelt de wond langzamer.'

Yeongju zweeg, de moeder van Mincheol deed dat ook, waarna ze in één teug haar ijskoffie opdrank.

'Ik benijd je,' vervolgde ze, 'omdat je er hier de ruimte voor hebt.'

De eerste paar maanden had Yeongju ook tranen met tuiten gehuild. Ze liet haar tranen de vrije loop, maar als er ondertussen klanten binnenkwamen, droogde ze haar ogen en begroette hen alsof er niets aan de hand was. Niemand zei ooit iets over haar betraande gezicht. Niemand vroeg waarom ze hilde; iedereen ging ervanuit dat er wel een reden voor zou zijn. Yeongju wist heel goed waarom ze hilde. Lange tijd – misschien wel haar hele leven – wierp dat een schaduw over haar leven, waardoor ze steeds moest huilen.

Er was niets veranderd. De reden voor haar verdriet, verankerd in het verleden, bleef bestaan. Maar op een dag merkte Yeongju dat de tranen wegbleven. Dat moment – en het besef dat het prima was om te stoppen met huilen – voelde ze alsof er een loodzware steen van haar hart was getild. De dagen van het futloos zitten op haar stoel werden langzaam minder droevig naarmate ze zich elke ochtend steeds een beetje hoopvoller voelde dan de vorige. Ze had nog niet voldoende energie om meer te doen in de boekhandel, maar ze begon wel weer als een bezetene te lezen.

Het leek alsof de dagen weer waren aangebroken dat ze van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zat te lezen, giechelend terwijl ze steeds meer boeken op de stapel legde, haar

gezicht geconcentreerd terwijl ze bladzijde na bladzijde omsloeg. Ze was weer de jonge Yeongju die geen aandacht besteedde aan het gezeur van haar moeder, terwijl ze tijdens de maaltijden gewoon door las. Ze genoot weer met volle teugen van het lezen, zelfs als haar ogen bezwaren maakten. Als ik dat geluk weer zou kunnen ervaren, misschien kan ik dan opnieuw beginnen, dacht ze.

Tot halverwege de middelbare school was Yeongju een gretige lezer geweest. Haar beide ouders hadden het altijd druk en lieten haar lekker lezen in een hoekje thuis. Nadat ze al haar boeken had verslonden, wendde ze zich tot de bibliotheek. Ze was dol op boeken. Ze hield het meest van romans die haar meenamen op expeditie door landen en over zeeën terwijl ze zelf lekker thuis zat. Als ze met moeite even terugkeerde naar de werkelijkheid en haar lieflijke dromen moest afbreken, zonk de moed haar in de schoenen. Maar dat duurde gelukkig nooit lang. Ze hoefde maar een boek open te slaan en ze zat weer midden in de avonturen.

Al lezend in de lege boekhandel kwamen er allerlei jeugderinneringen boven, waardoor ze moest glimlachen. Terwijl ze met haar handpalmen in haar droge ogen wreef, beseftte ze dat ze inmiddels te oud was voor een leesmarathon. Ze knipperde een paar keer met haar oogleden en richtte zich weer op de bladzijde voor zich. Alsof ze haar best deed een verbroken vriendschap uit haar jeugd te herstellen, verdiepte ze zich dag en nacht in de boeken, die ze altijd onder handbereik had. Het duurde niet lang voordat hun dierbare verstandhouding opnieuw opvlamde. De boeken verwelkomden haar met open armen terug, zonder oordeel over het soort mens die ze was geworden en accepteerden haar zoals ze was. Met drie stevige maaltijden per dag werd ze sterker en gezonder. Toen ze op een dag haar neus uit de boeken haalde en opkeek, zag ze de boekhandel met heldere oogopslag en een scherpere geest.

Dit kan beter.

Yeongju ging op zoek naar boekrecensies en deed haar best om de halflege planken te vullen. Voor elk boek dat ze las schreef ze haar opmerkingen op een papiertje dat ze tussen de bladzijden stak. Voor de boeken die ze niet had gelezen verzamelde ze recensies van letterkundigen, critici en lezers, die ze online vond en verzamelde. Als klanten naar een onbekende titel vroegen, zocht ze die meteen op. Dit alles deed ze niet om meer omzet te draaien, haar prioriteit was het om een boekhandel te creëren die eruitzag en aanvoelde als een echte. Geleidelijk begonnen haar inspanningen vruchten af te werpen. Omwonenden wierpen geen bedenkelijke blikken meer naar binnen; de slimmeriken zagen zelfs de verschillen. Telkens als ze binnenkwamen leek de boekhandel een beetje warmer en uitnodigender, en raakten de bezoekers in een onweerstaanbare ban. Het grootste verschil was Yeongju. De uitbaatster van de boekhandel die klanten eerder een ongemakkelijk gevoel had gegeven met haar betraande gezicht, bestond niet meer.

De boekhandel werd ook bezocht door mensen uit verder gelegen wijken. De moeder van Mincheol stelde met genoegen vast dat ook onbekende gezichten de boekenkasten doorzochten.

‘Zeiden ze ook hoe ze van de boekhandel hadden gehoord?’

‘Via Instagram.’

‘Staat de boekhandel op Instagram?’

‘Ja. Weet je nog die handgeschreven briefjes in de boeken? Die post ik op internet.’

‘Eh, en komen die mensen daarom allemaal hierheen?’

‘Niet alleen daardoor. Ik ben nogal actief op Instagram. Meestal post ik een warme groet tijdens de ochtendspits. Of iets over een boek dat ik aan het lezen ben. Soms mopper ik

ook wat over het dagelijkse leven. O ja, en ook nog een groet tijdens de avondspits.'

'Wat die jongelui in hun hoofd halen gaat mijn pet te boven. Waarom reizen ze zo ver? Nou ja, geweldig. Ik dacht dat je hier een beetje rondhing als een mannequin, maar het ziet ernaar uit dat je echt iets doet.'

Er was niet veel te doen zolang ze er geen zin in had, maar toen ze eenmaal gemotiveerd raakte, bleek er veel werk aan de winkel. Vanaf het moment dat ze de toegangscode in-tikte tot dat ze 's avonds afsloot, waren haar handen en voeten voortdurend in beweging. Toen ze zich de benen uit het lijf moest lopen tussen de boekhandel en de gestaag binnenkomende bestellingen voor koffie, besloot ze dat het tijd werd om assistentie te zoeken. In de buurt hing ze advertenties op voor een barista. De volgende dag liep Minjun binnen. Dezelfde dag nog, nadat ze een slok van de door hem gezette koffie had genomen, haalde ze de advertenties weg. Hij begon de volgende dag, rond de eerste verjaardag van de boekhandel.

Sindsdien was er weer een jaar voorbij gegaan. Minjun was er altijd binnen vijf minuten. Zoals gebruikelijk begon ze bij een kop van zijn koffie aan een roman en las daarin tot één uur, het tijdstip om de eerste klanten te verwelkomen.

Wat is de koffie van de dag?

Onderweg naar de boekhandel wierp Minjun een jaloerse blik op een man die hem voorbijliep met een handventilator. Om te zeggen dat het die dag heet was, was een understatement: zijn hoofdhuid brandde in de meedogenloze hitte. Vorig jaar was het niet zo onvoorstelbaar heet geweest, of wel? Toen hij aan het weer dacht, herinnerde hij zich hoe hij een jaar geleden de advertentie had zien hangen.

BARISTA GEVRAAGD

8-urige werkdag, 5-daagse werkweek

Vergoeding in onderling overleg

Iedereen die goede koffie zet is welkom om te solliciteren

Minjun was wanhopig op zoek naar werk. Het maakte niet uit wat voor werk. Koffiezetten was prima, evenals zware voorwerpen sjouwen, toiletten reinigen, hamburgers bakken, pakjes bezorgen of streepjescodes scannen. Voor hem was dat allemaal één pot nat. Zolang het maar betaalde. En dus meldde hij zich bij de boekhandel.

Het was ongeveer drie uur 's middags toen hij de deur opendeed. Zoals verwacht was de boekhandel leeg, afgezien van een dame die de eigenares leek te zijn. Ze zat aan een van de vierkante tafels in de koffiehoeke en schreef iets op een notitieblokje ter grootte van haar hand. Toen ze de deur hoorde opengaan, keek ze op en knikte hem toe. Haar warme

glimlach leek te willen zeggen: kijk gerust rond, ik zal je niet lastigvallen.

Toen ze zich weer op haar werk richtte, besloot Minjun het rustig aan te doen en even rond te kijken. Het was een grote, ruime zaak voor een onafhankelijke boekhandel en de paar stoelen die tussen de boekenkasten stonden leken de klanten uit te nodigen om rustig in de boeken te neuzen. De volle boekenplanken reikten helemaal tot aan het plafond en namen een derde in beslag van de rechterwand, terwijl aan weerszijden van de ingang rekken vol boeken stonden ter hoogte van de etalages. Op het eerste gezicht was het niet helemaal duidelijk hoe de boekenvoorraad was gerangschikt. Hij trok een willekeurig boek van de dichtstbijzijnde plank. Er stak een velletje papier uit. Hij sloeg het boek open, pakte het briefje en las het.

Ieder van ons is als een eiland: alleen en eenzaam. Dat is op zich niet verkeerd. Eenzaamheid maakt ons vrij, zoals het alleen-zijn diepgang schept in ons leven. In de romans die ik goed vind zijn de personages als geïsoleerde eilanden. In de romans die ik geweldig vind, waren de personages als geïsoleerde eilanden totdat hun lot zich geleidelijk met elkaar vervlocht; het soort verhalen waarbij je fluistert: ‘Was jij hier?’ en een stem antwoordt: ‘Ja, altijd al.’ En je denkt bij jezelf: Ik was een beetje eenzaam, maar dankzij jou ben ik minder alleen. Het is een fantastisch gevoel en het boek in je handen geeft mij een voorproefje van dat geluk.

Minjun stopte het briefje terug en bladerde terug naar de titelpagina. *De bevalligheid van de egel.* Hij probeerde zich zo’n prikkende egel voor te stellen die bevallig voortkuiert. Een egel? Eenzaamheid? Alleen-zijn? Diepgang? Hij kon die dingen niet goed met elkaar in verband brengen. *Eenzaamheid maakt ons vrij, zoals het alleen-zijn diepgang schept in ons leven.* Hij had nooit echt nagedacht – in positieve noch

negatieve zin – over eenzaamheid of alleen-zijn. In die zin was hij een vrij mens. Maar gaf dat diepgang aan zijn leven? Dat wist hij niet zeker.

Het leek erop dat de eigenares momenteel weer zo'n briefje aan het schrijven was. Schreef ze die allemaal met de hand? Hij had altijd gedacht dat een boekhandel gewoon boeken op voorraad heeft en verkoopt, maar er leek meer te zijn.

Hij eindigde zijn rondgang met een snelle blik op de koffiemachine en naderde de dame.

'Pardon.'

Yeongju stond op. 'Kan ik u helpen?'

'Ik zag uw advertentie. Voor een barista.'

'O ja! Neemt u plaats.'

Yeongju grijnsde naar hem, alsof hij degene was waar ze al heel lang op wachtte. Ze liep naar haar bureau naast de toonbank en kwam terug met twee vellen papier die ze op de tafel legde en ging zitten.

'Woont u in de buurt?'

'Inderdaad.'

'En kunt u koffiezetten?'

'Ja. Ik heb parttime gewerkt in diverse cafés.'

'En kunt u overweg met die koffiemachine daar?'

Hij keek in de richting waarin ze wees. 'Dat denk ik wel.'

'Goed, wilt u dan een kopje koffie voor me zetten?'

'Nu?'

'Twee kopjes. Dan praten we verder bij de koffie.'

Even later kwam hij terug met de vers gezette koffie. Hij hield zijn blik op Yeongju gericht toen ze van haar kopje nipte. Zelfs na dat onverwachte verzoek was hij absoluut niet zenuwachtig. Hij had geen reden om gespannen te zijn, omdat het zetten en serveren van goede koffie hem geen enkele moeite kostte. Maar hij verstrakte toen Yeongju op haar ge-

mak van de donkere vloeistof proefde en het kopje langzaam schuin hield voor een tweede slok. Daarna keek ze op.

‘Waarom drinkt u niet? Probeer maar, hij is erg lekker.’

‘Oké.’

Daarna kletsten ze twintig minuten lang, dat wil zeggen dat Yeongju vooral praatte en hij luisterde. Yeongju prees de kwaliteit van zijn koffie en vroeg of hij meteen kon beginnen. Ja, antwoordde hij. ‘Als barista hou je je natuurlijk bezig met de koffie,’ zei ze, en ze vervolgde dat haar enige verzoek aan hem was dat hij alle koffiegerelateerde werkzaamheden zou overnemen zodat zij wat meer bandbreedte had. Toen ze daarna vroeg of hij ook de selectie en inkoop van koffiebonen kon regelen, vroeg hij zich af waarom ze zo’n onbeduidende taak afzonderlijk noemde, maar hardop antwoordde hij simpelweg: ‘Ja, hoor.’

‘Ik werk met een vaste koffiebrander. De baas is een prima figuur.’

‘Juist.’

‘Jij en ik doen onze eigen dingen, maar als een van ons het te druk heeft, kan de ander bijspringen.’

‘Prima.’

‘Voor alle duidelijkheid: niet alleen ik kan om assistentie vragen. Als jij het te druk hebt, spring ik bij.’

‘Prima.’

Yeongju schoof de documenten naar hem toe. Het was zijn contract. Nadat ze hem alle clausules had voorgelezen en hij ermee had ingestemd, overhandigde ze hem een pen.

‘Je werkt vijf dagen per week, zondag en maandag ben je vrij. De werkuren zijn van half een ’s middags tot half negen ’s avonds. Ben je het daarmee eens?’

‘Prima.’

‘De boekhandel is zes dagen per week open, want ik neem alleen op zondag vrij.’

‘Juist. Prima.’

‘Voor het geval je moet overwerken – hoewel ik dat nog niet zie gebeuren – worden je overuren doorbetaald.’

‘Prima.’

‘Je uurloon is twaalfduizend won.’

‘Twaalfduizend?’

‘Je werkt vijf dagen per week en maakt evenveel uren als bij een fulltimebaan. Met dit uurloon ontvang je je standaardloon.’

Minjun liet zijn blik onwillekeurig door de boekhandel gaan. Sinds hij was binnengekomen had hij geen klanten gezien. Hij vroeg zich af of zijn baas dat beseftte. Ze leek geen flauw idee te hebben wat het standaarduurloon was, alsof ze voor het eerst een tijdelijke kracht in dienst nam. De achteloze manier waarop dit in zijn werk ging deed hem aarzelen. Ook al wist hij dat hij eigenlijk te ver ging, de verleiding was te groot om haar niet te corrigeren.

‘Het uurloon is meestal lager.’

Yeongju wierp hem een veelzeggende blik toe en keek toen weer naar het contract.

‘Natuurlijk, het zal krap worden met de aldoor stijgende huur... Maar Minjun, het is prima. Je hoeft je geen zorgen te maken.’

Ze keek hem recht aan; zijn blik was onverstoorbaar maar warm. Dat stond haar wel aan: ogen die op het eerste gezicht onpeilbaar waren, maar iets in zijn blik dwong haar om hem langzaam beter te leren kennen. Wat ze ook prettig vond was dat hij geen schone schijn ophield, niet probeerde om haar in te palmen maar tijdens het hele gesprek beleefd bleef.

‘Je moet rusten om te kunnen werken, en om te rusten heb je een bepaald inkomen nodig om comfortabel te kunnen leven,’ zei ze.

Minjun las zijn contract nog eens door. Dus om een

evenwicht te scheppen tussen werken en leven creëerde deze baas een werkweek van vijf dagen van acht uur, en opdat de persoon in kwestie voldoende betaald zou krijgen had ze berekend dat een uurloon van twaalfduizend won voldoende moest zijn. Was dit de rechtschapenheid van een onervaren werkgever? Of draaide deze boekhandel beter dan het leek? Minjun had genoeg vragen, maar hij tekende zoals hem verzocht was, waarna Yeongju ook tekende.

Hij ging staan met zijn contract in zijn hand en groette Yeongju met een hoofdknik, waarna ze hem vergezelde naar de deur.

‘Trouwens,’ riep ze, ‘misschien kan ik deze boekhandel maar twee jaar draaiende houden. Is dat oké wat jou betreft?’

Wie zou er in deze tijd over piekeren om langer dan twee jaar een tijdelijke baan aan te houden? Een half jaar was zijn langste dienstverband geweest. Eerlijk gezegd zou hij het helemaal niet erg vinden als ze hem volgende maand plotseling meedeelde dat hij niet meer nodig was. Maar tegen haar zei hij simpelweg: ‘Prima.’

Inmiddels was er een jaar verstreken sinds de dag waarop hij ja zei tegen de intrigerende bazin van de Hyunam-dong boekwinkel. In die tijd hadden ze zich keurig aan de gemaakte afspraken gehouden. Yeongju experimenteerde met nieuwe ideeën en observeerde hoe de klanten daarop reageerden, terwijl Minjun op zijn eigen standvastige manier zorgde voor de selectie en aanschaf van de koffiebonen, en de koffiemachine bediende. Ze hield zich aan haar woord en verwachtte niets anders van hem dan goede koffie. Als ze merkte dat hij tussen de klanten door wat in de verte stond te staren, moest ze grinniken. *Moet een baas je niet een smerige blik toewerpen als je een beetje staat te niksken?* Bij die gedachte moest hij onwillekeurig ook lachen.

Terwijl hij de zweetdruppels van zijn pony veegde duw-

de hij de deur open en werd ogenblikkelijk begroet door de koele bries van de airco.

‘Ik ben er.’

Yeongju keek op van haar boek. ‘Bloedheet buiten, hè?’

‘Ja,’ zei hij terwijl hij het blad van de koffiebar omhoog klapte en zijn werkplek aan de andere kant van de toonbank betrad.

‘Wat is de koffie van de dag?’

‘Je mag straks raden.’ Glimlachend waste hij zijn handen en droogde ze af.

Hij zette een kop verse koffie naast haar boek en liep terug naar de koffiebar, maar ondertussen hield hij zijn blik op haar gericht. Hij zag dat ze een slok nam met een peinzende blik in haar ogen.

‘Hij smaakt ongeveer hetzelfde als die van gisteren, maar deze smaakt iets fruitiger. Heerlijk.’

Hij knikte en was tevreden dat ze het verschil proefde. Zoals gebruikelijk kletsten ze nog even voordat ze als vanzelfsprekend terug liepen naar hun eigen werkplek. Yeongju had de gewoonte om te lezen voordat de zaak openging, en in zijn vrije tijd hielp hij haar met het opruimen van de boekhandel. Hij wist dat ze de vorige avond had schoongemaakt, maar hierbij kon hij haar makkelijk even helpen.

Verhalen van mensen die wegliepen

Voordat de boekhandel openging was Yeongju meestal verdiept in een roman. Door zich in te leven in de emoties van de personages kon ze afstand nemen van haar eigen gevoelsleven. Ze treurde, leed met hen en kwam er samen met hen sterker uit. Alsof het delen van hun ervaringen en emoties haar aan het einde van het boek in staat zou stellen om iedereen in de wereld te begrijpen.

Vaak was ze al lezend op zoek naar iets. Maar ze wist niet altijd wat ze precies zocht wanneer ze de eerste bladzijde omsloeg. Soms was ze hoofdstukken gevorderd voordat ze zei: 'Aha, dit is wat ik zocht'. Er waren ook momenten waarop ze duidelijk wist – vanaf het begin al – waarnaar ze op zoek was. Dat waren de romans die ze het afgelopen jaar had verslonden. Ze wilde verhalen lezen over mensen die wegliepen van hun gewone leven – een paar dagen lang, of voorgoed: met talloze redenen en achtergronden – die allemaal één ding gemeen hadden: vanaf dat moment veranderde hun leven drastisch.

Destijds kreeg ze te horen: 'Ik begrijp jou niet.' Soms was het een beschuldiging: 'Waarom denk je alleen maar aan jezelf?'

Net toen Yeongju dacht dat ze die bijtende beschuldigingen aan het vergeten was, kwamen de stemmen terug als hallucinaties die haar achtervolgden. Net toen de herinneringen aan het vervagen waren, doken ze weer op en overstelpten haar. En elke keer zakte ze een beetje verder in. Uit